

Toespraak Herdenking Westkapelle

Dhr. P.Suijk

Chr. Lagere school de Lichtstraal

donderdag 2 november 2017

Hij was nog maar een jongen van 12 jaar, toen hij moest rennen voor zijn leven, hier in de straten van Westkapelle. Vluchtend voor de allesverwoestende bommen. Snel naar een plek om te schuilen. Toen het weer veilig was en kleine Kees uit zijn schuilplaats kroop, keek hij zo de zee in. Een deel van de dijk en vele huizen waren plat gebombardeerd.

Dat was op 3 oktober 1944, zo vertelde Kees Pouwelse, nu 85 jaar, afgelopen dinsdag op school aan de kinderen. Met een aanwijzstok wees hij de plekken aan op een maquette van Westkapelle voor en na het bombardement. Westkapelle lag in puin. Het stond hem nog helder voor de geest. De maquette toonde het trieste resultaat. De kinderen waren er stil van.

Hij was een jongen van 10 jaar, Lourus van Peene, toen hij met zijn ouders en zijn broertje Jakobus, nog maar 1 jaar oud, een schuilplaats zocht in molen De Roos, met nog 43 anderen. Door een bom en het zeewater kwamen 44 mensen om het leven. Ook Lourus, Jakobus, hun papa en mama. De meester liet de kinderen de grafstenen zien, met de namen, en een foto van het jonge gezin van Peene. De kinderen waren er stil van.

Hij was nog maar een jongeman van 28 jaar, een verzetsheld, Jacob Brassier. Hij moest zijn schuilplaats verlaten en zichzelf aangeven om anderen niet in gevaar te brengen. Hij werd gefusilleerd. De meester vertelde zijn krijgshaftige maar trieste verhaal en liet de kinderen zijn graf en foto zien.

De kinderen waren er stil van.

Vele plekken in Westkapelle en steeds minder oudere mensen getuigen nog van het drama van oktober 1944. Niet van het oorlogsdrama, maar van het bevrijdingsdrama. Hoe wrang en verschrikkelijk: niet de kogels van de bezetter maakten de meeste slachtoffers onder de Westkappelse bevolking, maar de bommen van de bevrijder. Ruim 150 mensen, jong en oud, kwamen om. En wij staan nu hier, ruim 70 jaar later, bij het graf van Lourus, Jakobus, Jacob en vele anderen. Om hen te gedenken.

De oorlog ligt ruim 70 jaar achter ons! Heeft een HERDENKING nog wel zin? Deze vraag stelde de meester aan de kinderen, deze week. De meeste kinderen vonden van wel, want het gebeurde in hun eigen dorp. En de mensen hebben gestreden voor onze vrijheid. En voor de toekomst? Geen oorlog, maar vrede in Westkapelle, zo vinden de kinderen.

Een andere vraag was:

De dijken werden gebombardeerd! Wat had jij gedaan? Was je in Westkapelle gebleven, zoals Kees Pouwelse? Zou jij de molen als schuilplaats hebben gekozen, zoals het jonge gezin van

Peene?

Een moeilijke vraag, want de molen leek een goede schuilplaats.

Een van de kinderen zei dan ook: Vooraf had ik ook de molen gekozen om er te schuilen. Vele mensen deden het. Maar achteraf ...?

En nu sta je hier bij de graven en de machtige toren, en misschien vraag je je af: Als ik verdriet heb, bij wie kan ik dan terecht?

En als ik me onveilig voel en ik ben bang, waar kan ik dan schuilen?

In de bijbel staat:

(In psalm 46:) God is voor ons een veilige schuilplaats, een betrouwbare hulp in nood.

En (in psalm 61:) U bent altijd mijn schuilplaats geweest, een toren te sterk voor de vijand.

Straks fietsen of rennen de kinderen naar huis, door de straten van Westkapelle. Ze voelen zich veilig. En we hopen dat dat altijd zo zal blijven.

Mathieu, Ad, Ko, Janny, Lourus, Jakobus, Jakob, een opa, een oma, een geliefde en vele andere dierbaren ...

WE ZULLEN HEN ..... (kinderen) NIET VERGETEN!